

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Weissovou v právní věci žalobce: **V. B.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, zast. Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 343/3, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16**, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o zaplacení částky **23,356.829,- Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15.730,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, jdoucím z této částky od 11.10.2014 do zaplacení, a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 334.807,- Kč od 11.10.2014 do 1.12.2014, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Řízení se do částky 334.807,- Kč, zastavuje.
- III. Pokud se žalobce domáhal zaplacení další částky 23,006.292,- Kč s příslušenstvím, žaloba se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám Doc. JUDr. Tomáše Gřivny, Ph.D. částku 82.938,80 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, došlou soudu dne 10.10.2014, se žalobce proti žalované domáhal náhrady majetkové a nemajetkové újmy, které mu byly způsobeny v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 3 T 8/2012 a nesprávným úředním postupem v tomto řízení. Žalobce tvrdil, že usnesením Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování č. j. ČTS:OKFK-96-133/TČ-2011-200206 ze dne 6.9.2011 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin podplacení podle § 332 odst. 1,2 písm. a) trestního zákona. Proti tomuto usnesení žalobce podal dne 9.9.2011 prostřednictvím svého obhájce stížnost a usnesením státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 ze dne 5.10.2011 byla stížnost žalobce jako nedůvodná zamítnuta. Následně státní zástupkyně podala dne 24.1.2012 na žalobce obžalobu pro skutek vymezený v usnesení o zahájení trestního stíhání. Hlavní líčení u Obvodního soudu pro Prahu 5 probíhalo ve dnech 5.3. – 9.3. 2012, 4.4. – 6.4.2012 a dne 13.4.2012, kdy byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným ze zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a dále mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky XXXXX. Žalobce podal dne 13.4.2012 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 odvolání a dne 9.8.2012 podal prostřednictvím svého obhájce k Nejvyššímu soudu ČR návrh na rozhodnutí podle ust. § 10 odst. 2 trestního řádu, tedy zda je na základě ustanovení čl. 27 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení. Nejvyšší soud rozhodl usnesením ze dne 3.10.2012 tak, že je žalobce vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně jednání, které podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.4.2012 tvořilo část skutku, v němž byl spatřován zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona. Tímto rozhodnutím nebylo nijak dotčeno oprávnění odvolacího soudu věc přezkoumat i z hlediska zachování totožnosti skutku a všech dalších otázek vyplývajících z jeho postupu podle ustanovení § 254 trestního řádu. Městský soud v Praze dne 14.11.2012 rozhodl o odvolání žalobce tak, že napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 5 o věci znovu rozhodl v hlavním líčení konaném dne 23.1.2013, kdy žalobce podle § 226, písm. b) trestního řádu zprostil obžaloby s odůvodněním, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Státní zástupkyně podala na místě odvolání proti rozsudku v neprospěch žalobce a Městský soud v Praze odvolání projednal dne 26.3.2013 a rozhodl ve veřejném zasedání usnesením tak, že odvolání zamítá. Dne 21.6.2013 podal Nejvyšší státní zástupce dovolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26.3.2013 a dne 22.8.2013 podala v neprospěch žalobce tehdejší ministryně spravedlnosti Mgr. Marie Benešová v této věci rovněž i stížnost pro porušení zákona. Nejvyšší soud rozhodl o dovolání a stížnosti společně v neveřejném zasedání dne 15.1.2014 usnesením tak, že stížnost pro porušení zákona zamítl jako nedůvodnou a dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné. Žalobce dne 10.4.2014 uplatnil u žalované nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, způsobené mu uvedeným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. Žalovaná však ve lhůtě 6 měsíců o těchto nárocích žalobce nerozhodla. Žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nemajetková

újma, když v důsledku předmětného trestního stíhání byla zničena XXXXX žalobce, jeho XXXXX a celé trestní stíhání a průběh řízení před soudem měly dopad i na XXXXX, a to i s ohledem na skutečnost, že nebylo možné přesně odhadnout, kdy dojde ke konci trestního řízení. Žalobce v důsledku XXXXX, který mu způsobilo celé trestní stíhání a především mediálně sledované hlavní líčení, trpěl taktéž XXXXX. Samo konstatování porušení práva, které mu v rámci mimosoudního projednání nároku poskytla žalovaná, nepovažuje žalobce, s ohledem na způsobenou újmu, za dostačující zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla vedením trestního stíhání způsobena a domáhá se zadostiučinění peněžitého, a to ve výši 23,000.000,- Kč. Žalobci dále vznikla nemajetková újma v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem v označeném soudním řízení, spočívajícím ve zcela bezdůvodně podaném dovolání a stížnosti pro porušení zákona. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.1.2014 je patrné, že oba tyto mimořádné opravní prostředky byly podány, přestože bylo již od počátku zřejmé, že nemají v dané věci šanci zvrátit pravomocné rozhodnutí Městského soudu v Praze. V důsledku tohoto nesprávného úředního postupu došlo k pokračování mediální kampaně namířené vůči žalobci a k dalšímu poškození žalobce XXXXX. Žalobce se domáhá odškodnění této nemajetkové újmy poskytnutím peněžitého zadostiučinění ve výši 3,000.000,- Kč. Dále žalobci v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v označeném trestním řízení vznikla i škoda majetková, která je představována náklady, které žalobce vynaložil na obhajobu v tomto řízení. Žalobce byl v průběhu řízení zastoupen obhájci JUDr. Oldřichem Chudobou a od 27.6.2012 rovněž Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D.. Odměna byla v obou případech sjednána jako smluvní, ale žalobce s ohledem na ustálenou judikaturu uplatňuje nárok na náhradu škody pouze ve výši odpovídající vyhlášce č. 177/1996 Sb.. Žalobce celkem na těchto nákladech uhradil 356.829,- Kč.

Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala a navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobce dne 10.4.2014 uplatnil, ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., nároky požadované žalobou. Žádosti žalobce bylo v rámci mimosoudního projednání částečně vyhověno, když žalobci byla poskytnuta náhrada majetkové škody ve výši 334.807,- Kč. Žalovaná neshledala důvodným nárok žalobce na poskytnutí peněžitého odškodnění za tvrzenou nemajetkovou újmu, když žalovaná uzavřela, že adekvátní a přiměřenou kompenzací se v daném případě jeví omluva. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání uplatněného nároku dospěla k závěru, že v žalobcem označeném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Žalovaná shledala oprávněným nárok žalobce na odškodnění majetkové újmy, spočívající v nákladech vynaložených žalobcem na obhajobu v tomto trestním řízení s tím, že nepřiznala žalobci tento nárok pouze v rozsahu 22.022,- Kč. Žalovaná učinila nesporným, že obhájci žalobce v rámci obhajoby provedli úkony, které byly specifikovány v žádosti o odškodnění, s výjimkou dvou úkonů, a to ze dne 5.11.2012 a ze dne 29.11.2012 (doplnění odůvodnění odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.4.2012), když tato doplňování odvolání nejsou založena v trestním spisu. Žalovaná tedy nepřiznala žalobci náhradu škody ve výši odpovídající odměně obhájce za tyto dva úkony a dále ještě za úkony z 12.10.2011 (porada s klientem před výsledkem Š.), 17.10.2011 (porada s klientem – příprava na výslech), 7.11.2011 (příprava na výslech), 1.3.2012 (porada s klientem – příprava na hlavní líčení) a 21.1.2013 (porada s klientem – příprava na hlavní líčení). Žalovaná uzavřela, že u těchto pěti úkonů se nejednalo o účelně vynaložený náklad obhajoby, neboť dle soudní

judikatury by porada měla vždy souviset s určitým úkonem trestního řízení. S ohledem na složitost věci lze jako účelnou považovat poradu před a po konání výslechu, ostatní porady již nelze mít za účelné. Žalovaná dále namítla, že postup nejvyššího státního zástupce a paní ministryně, spočívající v podání mimořádného opravného prostředku, nemůže být nesprávným úředním postupem, neboť se jedná o prostou realizaci zákonného oprávnění.

Žalobce vzal v průběhu řízení žalobu zpět o částku 334.807,- Kč s odůvodněním, že žalovaná v tomto rozsahu po podání žaloby poskytla žalobci plnění.

Žalovaná v průběhu řízení vznesla námitku promlčení žalobou uplatněného nároku na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobci způsobenou nezákonným trestním stíháním s odůvodněním, že marně uplynula promlčecí doba dle ust. § 32 zákona č. 82/1998 Sb., která začala běžet ode dne následujícího po právní moci zprošťujícího rozsudku, tedy ode dne 27.3.2013. Žalovaná námitku promlčení odůvodnila dále tím, že případná nemajetková újma sice vznikla žalobci již v průběhu samotného trestního stíhání, ale podmínkou pro uplatnění práva na odškodnění této nemajetkové újmy je zrušení nezákonného rozhodnutí, či zastavení trestního stíhání. Teprve zrušením rozhodnutí pro nezákonnost či zastavením trestního stíhání může být naplněn případný odpovědnostní titul. Subjektivní promlčecí lhůta podle ustanovení § 32 odst. 3, věta první, zák.č. 82/1998 Sb., tedy počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy zprošťující rozsudek nebo usnesení o zastavení trestního stíhání nabylo právní moci. Žalovaná je přesvědčena, že skutečnost, že v předmětné věci byly proti pravomocnému zprošťujícímu rozsudku uplatněny mimořádné opravné prostředky ze strany Nejvyššího státního zástupce a ministryně spravedlnosti, nemůže být při posuzování běhu promlčecí lhůty relevantní. Je třeba brát současně na zřetel, že pojem „trestní stíhání“ je podstatně užším pojmem, než pojem „trestní řízení“. Podle § 10 odst. 2 tr. řádu je trestním stíháním úsek řízení od zahájení trestního stíhání až do právní moci rozsudku, příp. jiného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení ve věci samé. Součástí trestního stíhání tedy již není řízení o dovolání a řízení o stížnosti pro porušení zákona. Počínaje dnem 26.3.2013 byla dána existence rozhodnutí, které bylo zrušeno pro nezákonnost a právě od tohoto data měl žalobce možnost domáhat se zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu proti žalované. Žalovaná dále namítla, že tím, že žalobci poskytla písemnou omluvu, neuznala nárok žalobce na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu.

Žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s vznesenou námitkou promlčení žalobou uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobci způsobené nezákonným trestním stíháním a namítl, že klíčovou otázkou není to, kdy bylo trestní stíhání formálně ukončeno, nýbrž to, kdy přestala žalobci vznikat nemajetková újma v důsledku tohoto nezákonného trestního stíhání. Trestní řízení pokračovalo i po pravomocném zprošťující rozsudku, a to podáním dovolání a stížnosti pro porušení zákona. Tyto mimořádné opravné prostředky byly způsobilé zasáhnout do právní moci již vydaného rozsudku a tento následně změnit či zrušit. Nemajetková újma v příčinné souvislosti s trestním stíháním tak žalobci vznikala i poté, co nabyl právní moci zprošťující rozsudek. Teprve dne 15.1.2014, kdy Nejvyšší soud ČR rozhodl o dovolání i stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, mohl žalobce s jistotou předpokládat, že zprošťující rozsudek nebude mimořádnými opravnými prostředky

zvrácen. Subjektivní šestiměsíční lhůta tak začala běžet až po rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, protože až tímto okamžikem byla definitivně potvrzena existence nemajetkové újmy a bylo možno tuto objektivně kvantifikovat. Žalobce tedy svůj nárok uplatnil bezpečně před uplynutím promlčecí doby podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.. Žalovaná navíc tím, že se za nemajetkovou újmu žalobci omluvila (omluvou za nezákonné trestní stíhání ze dne 30.11.2014), fakticky uznala nárok žalobce. Žalobce pak v této souvislosti odkázal na ustanovení § 639 občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013, které stanoví, že uzná-li dlužník svůj dluh, tak se právo věřitele promlčí za 10 let ode dne, kdy k uznání dluhu došlo.

Žádostí žalobce ze dne 10.4.2014, doručenou dle podacího razítka žalované téhož dne, bylo prokázáno, že žalobce mimosoudně uplatnil u žalované nárok na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy, které mu byly způsobeny v příčinné souvislosti v nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 3 T 8/2012 a v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem Nejvyššího státního zastupitelství a ministryně spravedlnosti v tomto trestním řízení. Žalobce se domáhal shodných nároků, jako následně žalobou v této věci. Stanoviskem žalované ze dne 23.12.2014 a ze dne 15.12.2014 bylo prokázáno, že žalovaná žalobcem uplatněné nároky mimosoudně projednala a poskytla žalobci na náhradě majetkové škody částku 334.807,- Kč a dále omluvu za nezákonné trestní stíhání.

Listinami, založenými ve spisu Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 3 T 8/2012, bylo prokázáno, že usnesením Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 6.9.2011 č. j. ČTS:OKFK-96-233/TČ-2011-200206 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin podplacení podle ustanovení § 332 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona a přečin podplacení podle ustanovení § 332 odst. 1 trestního zákona. Dne 26.1.2012 podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 obžalobu na žalobce a J. Š. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.4.2012 byl žalobce uznán vinným zločinem podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona. Proti odsuzujícímu rozsudku podal žalobce odvolání a současně podal Nejvyššímu soudu ČR návrh na rozhodnutí podle § 10 odst. 2 trestního řádu, zda je vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle čl. 27 odst. 2 Ústavy České republiky. Nejvyšší soud usnesením ze dne 3.10.2012, sp. zn. 11 Tcu 135/2012, vyslovil podle § 10 odst. 2 trestního řádu, že žalobce je vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně části skutku, v němž je dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.4.2012 spatřován zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, účinného ke dni 29.3.2011. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14.11.2012, sp. zn. 61 To 301/2012, byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23.1.2013 byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem. Proti tomuto rozsudku podala odvolání v neprospěch žalobce státní zástupkyně a Městský soud v Praze usnesením ze dne 26.3.2013 odvolání jako nedůvodné zamítl. Usnesení nabylo právní moci dne 26.3.2013. Dne 21.6.2013 bylo proti tomuto usnesení podáno Nejvyšším státním zastupitelstvím dovolání a dne 27.8.2013 byla podána ministryní spravedlnosti stížnost pro porušení zákona. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15.1.2014, č. j. 8 Tz 46/2013-33, byla podle § 268 odst. 1 písm. c) trestního řádu

zamítnuta stížnost pro porušení zákona a podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu bylo odmítnuto dovolání.

Z dalších důkazů v řízení provedených soud žádné podstatné skutečnosti pro rozhodnutí věci nezjistil a z toho důvodu se těmito důkazy v odůvodnění rozsudku nezabývá.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena

- a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním,
- b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu státní moci ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. vznikne za současného splnění třech předpokladů, kterými jsou nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, vznik škody a příčinná souvislost

mezi těmito. V posuzované věci se žalobce domáhal náhrady majetkové a nemajetkové škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 3 T 8/2012 a v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem v tomto řízení. Soud uzavřel, že v označeném trestním řízení skutečně došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 6.9.2011, neboť toto pravomocné usnesení bylo následně zrušeno zprošťujícím rozsudkem, kterým bylo trestní řízení ukončeno. Nesprávný úřední postup v uvedeném soudním řízení žalobce spatřoval v postupu Nejvyššího státního zástupce, který podal dovolání proti konečnému rozhodnutí ve věci a dále v postupu ministryně spravedlnosti, která proti konečnému rozhodnutí podala stížnost pro porušení zákona. Nesprávný úřední postup není, s výjimkou ust. § 13 odst. 1, věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb., zákonem blíže definován. S ohledem na výklad tohoto pojmu podávaný právní teorií a s ohledem na rozhodovací praxi soudů je možno učinit závěr, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, které se neodrazí v obsahu vydaného rozhodnutí. V daném případě nejvyšší státní zástupce i ministryně spravedlnosti postupovali v souladu s právními předpisy, které upravují mimořádné opravné prostředky, když využili možnosti podat proti konečnému rozhodnutí ve věci tyto opravné prostředky, a jejich postup tedy není ve smyslu shora citovaného nesprávným úředním postupem, neboť neporušili pravidla předepsaná právními normami. Na této skutečnosti nic nemění výsledek dovolacího řízení a řízení o stížnosti pro porušení zákona. Pokud se tedy žalobce domáhal poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla podáním stížnosti pro porušení zákona a podáním dovolání v označeném trestním řízení, byla žaloba v této části zamítnuta, neboť odpovědnost žalované za tuto žalobcem označenou újmu nevznikla, když zde chybí odpovědnostní titul.

Dalším žalobou uplatněným nárokem byl nárok žalobce na náhradu majetkové škody, která žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydáním označeného nezákonného rozhodnutí a která spočívala v nákladech, které žalobce vynaložil na obhajobu v trestním řízení. Žalovaná nesporeovala, že obhájci žalobce JUDr. Oldřich Chudoba a Doc. JUDr. Tomáš Grivna, Ph.D. v průběhu předmětného trestního řízení, v rámci obhajoby žalobce, realizovali úkony, které žalobce specifikoval, s výjimkou dvou úkonů, a to konkrétně doplnění odvolání proti rozsudku (úkony ze dne 5.11.2012 a 29.11.2012), když tyto dva úkony nebyly doloženy obsahem trestního spisu, v němž se tato doplnění odvolání nenacházejí. Žalovaná rovněž nesporeovala, že žalobce uhradil obhájcům odměnu za uvedené úkony právní služby. V rámci mimosoudního projednání žalobcem uplatněného nároku poskytla žalovaná na náhradu majetkové škody, vzniklé žalobci v příčinné souvislosti s předmětným trestním řízením, žalobci částku 334.807,- Kč s tím, že mu neposkytla plnění v rozsahu odměny uhrazené žalobcem za následující úkony obhájců – a) porada před výsledkem Š. dne 12.10.2011, b) porada před výsledkem žalobce dne 17.10.2011, porada před výsledkem žalobce dne 7.11.2011, d) porada před hlavním líčením dne 1.3.2012, e) porada před hlavním líčením dne 21.1.2013, f) doplnění odvolání ze dne 5.11.2012, g) doplnění odvolání ze dne 29.11.2012. Žalovaná v této souvislosti namítla, že v případě uvedených porad se nejednalo o účelně vynaložené náklady obhajoby, když dle soudní judikatury by jedna porada měla vždy souviset s určitým úkonem trestního řízení a v daném případě byly s jednotlivými úkony trestního řízení spojeny i tři porady. S ohledem na složitost věci

Ize jako účelnou považovat poradu před výsledkem a po jeho skončení, ostatní porady již nelze mít za účelné ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.. Pokud jde o doplnění odvolání, pak žalovaná namítla, že tyto úkony nevyplývají z obsahu trestního spisu. Za situace, kdy bylo prokázáno vydání nezákonného rozhodnutí v posuzovaném trestním řízení, je nepochybné, že žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydáním tohoto rozhodnutí majetková škoda, když vynaložil náklady na obhajobu v trestním řízení, které bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem. Podle ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb., náklady zastoupení zahrnují hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování s tím, že výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně. Žalobci tedy přísluší náhrada škody, která odpovídá hotovým výdajům obhájců a odměně za zastupování v uvedeném trestním řízení s tím, že tato odměna je stanovena dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Dle této vyhlášky v daném případě činila odměna za 1 úkon právní služby 2.300,- Kč a ke každému úkonu právní služby pak náležel režijní paušál ve výši 300,- Kč. Jelikož oba obhájci žalobce byli plátcí DPH, příslušela jim rovněž 21% DPH z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů. Vzhledem k tomu, že žalovaná částečně na uvedený nárok plnila, soud se zabýval pouze spornými úkony, a to v případě porad obhájce s žalobcem z hlediska jejich účelnosti a v případě doplnění odvolání z hlediska jejich realizace. Z obsahu trestního spisu se nepodává, že by obhájce žalobce doplnil odvolání proti rozsudku ze dne 13.4.2012 a na výzvu soudu žalobce sdělil, že nemůže realizaci těchto úkonů žádným způsobem prokázat. Pokud jde o úkony ze dne 12.10.2011, 17.10.2011, 7.11.2011, 1.3.2012 a 21.1.2013, soud shledal, že se jednalo o účelné úkony učiněné obhájci v rámci obhajoby žalobce v trestním řízení. Ve všech uvedených případech proběhly před úkonem trestního řízení dvě porady žalobce s obhájcem, a to ve dvou dnech bezprostředně předcházejících tomuto úkonu. Nelze bez dalšího uzavřít, že účelně vynaloženým nákladem na obhajobu je pouze jedna porada s obhájcem před každým úkonem, neboť je nutné posoudit složitost dané věci a rozsah příslušného úkonu v trestním řízení. Je nepochybné, že posuzované řízení bylo skutkově i právně složité a jednotlivé úkony, konkrétně výslech spoluobžalovaného Š., výslechy žalobce i hlavní líčení, byly úkony, které svou složitostí a obsáhlostí přesahovaly běžný úkon v trestním řízení. Výslech spoluobžalovaného Š. dne 14.10.2011 trval od 9,00 hod. do 9,45 hod. a pokračoval dne 9.11.2011 od 9,00 hod. do 14,10 hod. a dne 16.11.2011 od 9,00 hod. do 13,50 hod., výslech žalobce dne 19.10.2011 trval od 9,00 hod. do 11,00 hod. a pokračoval dne 8.11.2011 od 11,00 hod. do 13,50 hod., hlavní líčení dne 5.3.2012 trvalo od 8,30 hod. do 16,28 hod. a hlavní líčení dne 23.1.2013 trvalo od 10,30 do 11,50 hod.. Soud tedy uzavřel, že dvě porady před každým z těchto úkonů byly účelně vynaloženými náklady v rámci obhajoby žalobce a z toho důvodu nárok žalobou uplatněný v rozsahu odměny za tyto úkony žalobci přiznal. Konkrétně se jedná o částku 15.730,- Kč (odměna za 5 úkonů á 2.300,- Kč, náhrada hotových výdajů za 5 úkonů á 300,- Kč a 21% DPH z této odměny a náhrady hotových výdajů, tj. 2.730,-Kč). Ve zbytku byla žaloba zamítnuta, neboť žalobce neprokázal, že obhájci provedli další dva úkony v podobě doplnění odvolání proti rozsudku ze dne 13.4.2012. Vzhledem k tomu, že žalovaná je v prodlení se zaplacením uvedené částky, neboť dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. je povinna poskytnout plnění ve lhůtě 6 měsíců od uplatnění nároku a nárok byl žalobcem uplatněn u žalované dne 10.4.2014 (lhůta uplynula dnem 10.10.2014), soud přiznal žalobci rovněž právo na zaplacení úroku z prodlení z částky 15.730,- Kč za dobu od 11.10.2014 do zaplacení, a to ve smyslu ustanovení § 1970 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1.1.2014. Soud přiznal žalobci rovněž nárok na zaplacení úroku

z prodlení z částky 334.807,- Kč, kterou žalovaná žalobci uhradila rovněž po uplynutí šestiměsíční lhůty, a to za dobu od 11.10.2014 do 1.12.2014. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb..

Žalobce dále uplatnil nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou mu vedením nezákonného trestního řízení. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání žalobcem uplatněného nároku poskytla žalobci zadostiučinění za tuto újmu v podobě omluvy, ale žalobcem peněžité zadostiučinění neposkytla s tím, že omluva je k odškodnění vzniklé nemajetkové újmy žalobci dostačující. Jak již bylo shora uvedeno, v posuzovaném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a ve smyslu citovaného ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. má žalobce právo na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí byla způsobena. V daném případě byla spornou otázkou forma tohoto zadostiučinění, když žalobce setrval na svém nároku na poskytnutí zadostiučinění peněžitého, neboť omluvu za dostatečné zadostiučinění nepovažoval. Žalovaná v průběhu řízení vznesla námitku promlčení tohoto nároku s odůvodněním, že šestiměsíční promlčecí doba ve smyslu ustanovení § 32 zák. č. 82/1998 Sb. začala běžet dnem následujícím po právní moci zprošťujícího rozsudku, tedy dnem 27.3.2013 a žalobce nárok u žalované, a následně u soudu, uplatnil až po marném uplynutí této doby. S ohledem na vznesenou námitku se soud nejprve zabýval právě otázkou promlčení. Podle § 32 odst.3 věta první zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Dle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 962/2012 ze dne 22.11.2001 a rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 1316/2013 ze dne 21.8.2013), byla-li osoba trestně stíhaná zproštěna obžaloby, počíná promlčecí doba podle § 32 odst. 3 věty první zák. č. 82/1998 Sb. běžet dnem následujícím po dni, v němž zprošťující rozsudek nabyl právní moci. Trestní řízení vedené u Obvodního soudu pro prahu 5 pod sp. zn. 3 T 8/2012 skončilo ve vztahu k žalobci zprošťujícím rozsudkem, který nabyl právní moci dne 26.3.2013. Ve smyslu uvedeného začala promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy, způsobené tímto trestním stíháním žalobci, běžet ode dne následujícího, tedy ode dne 27.3.2013 a skončila dnem 27.9.2013. Jelikož žalobce v průběhu promlčecí doby nárok neuplatnil u soudu, ani u žalované, což by mělo ve smyslu ustanovení § 35 zák. č. 82/1998 Sb. za následek, že by promlčecí doba ode dne uplatnění nároku do skončení projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců, neběžela, došlo k promlčení nároku a z toho důvodu byla žaloba v této části zamítnuta. Posuzované řízení bylo v této souvislosti specifické tím, že po pravomocném zprošťujícím rozsudku byly podány mimořádné opravné prostředky, a to dovolání a stížnost pro porušení zákona. Soud však dospěl k závěru, že tato skutečnost neměla vliv na běh promlčecí doby, která začala běžet dnem 27.3.2013 a podáním dovolání či stížnosti pro porušení zákona nedošlo ke stavení této doby. Již oznámením pravomocného zprošťujícího rozsudku žalobce věděl, že bylo proti němu vedeno trestní stíhání nezákonně a tudíž věděl, že mu v příčinné souvislosti s tím vznikla nemajetková újma a mohl tento nárok uplatnit u žalované a u soudu, což neučinil. Pokud žalobce namítl, že žalovaná v rámci mimosoudního projednání tento nárok žalobce uznala, když mu poskytla omluvu za nemajetkovou újmu způsobenou mu trestním stíháním, a

odkázal na ustanovení § 639 občanského zákoníku s tím, že došlo k uznání dluhu a právo se tak promlčí za 10 let ode dne, kdy k uznání dluhu došlo, pak soud tuto námitku žalobce neshledal důvodnou. Žalovaná před podáním žaloby, ani v průběhu řízení, neuznala nárok žalobce na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ale pouze uznala, že v označeném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, v důsledku něhož žalobci vznikla nemajetková újma a poskytla žalobci jako zadostiučinění omluvu. Nelze tedy uzavřít, že žalovaná uznala peněžitý nárok žalobce. S ohledem na uvedené soud zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování, kdy těmito důkazy chtěl žalobce prokázat vznik nemajetkové újmy a její intenzitu.

Podle § 96 odst. 2 o.s.ř. bylo řízení v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby zastaveno.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., ust. § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř., ve spojení s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.. Žalobce se v této věci domáhal tří samostatných nároků, a to dvou nároků na náhradu nemajetkové újmy a dále nároku na náhradu majetkové škody. V případě obou dvou nároků na náhradu nemajetkové újmy byla ve věci zcela úspěšná žalovaná a ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Náklady žalované představuje ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o.s.ř. náhrada za jednotlivé úkony ve věci, a to v paušalizované výši, která je stanovena vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300,- Kč za 1 úkon. Žalovaná má nárok na náhradu za sedm úkonů (vyjádření k žalobě ze dne 11.3.2015, příprava účasti na jednání dne 26.2.2016, účast na jednání dne 26.2.2016, vyjádření ve věci ze dne 29.3.2016, vyjádření ve věci ze dne 4.5.2016, příprava na jednání dne 10.5.2016 a účast na jednání dne 10.5.2016). Náklady žalované tak celkem představují částku 2.100,- Kč. Pokud jde o žalobcem uplatněný nárok na náhradu majetkové škody, pak žalovaná na tento nárok částečně plnila po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku, a po podání žaloby, a žalobce tak má ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení proti žalované, neboť ta zavinila, že řízení muselo být v rozsahu tohoto plnění zastaveno. Pokud jde o zbytek tohoto nároku, žalobce měl částečně ve věci úspěch, když neúspěšný byl pouze do částky 6.292,- Kč, což představuje 1,8% z celkového uplatněného nároku. Soud o náhradě nákladů řízení, pokud jde o tento nárok, tedy rozhodl dle ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. věta druhá o.s.ř., ve spojení s ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., když žalovaná svým plněním po podání žaloby zavinila částečné zastavení řízení o tomto nároku a žalovaný měl ve zbytku neúspěch pouze v poměrně nepatrné části. Žalobci tedy bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o tomto nároku. Náklady žalobce představují náklady právního zastoupení advokátem Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D. v celkové výši 85.038,80 Kč (odměna advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 7 úkonů právní služby á 9.740,- Kč, náhrada hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 7 úkonů právní služby á 300,- Kč a 21% DPH z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů, tj. 14.758,80 Kč). Odměna byla přiznána za následující úkony právní služby – převzetí zastoupení, sepis žaloby, vyjádření žalobce z 26.2.2016, účast advokáta na soudním jednání dne 26.2.2016, vyjádření ve věci ze dne 23.3.2016, vyjádření ve věci ze dne 24.3.2016 a účast advokáta na soudním jednání dne 10.5.2016. Od nákladů žalobce v celkové výši 85.038,80 Kč byla odečtena částka 2.100,- Kč, představující náhradu nákladů řízení, na kterou měla

dle výše uvedeného proti žalobci nárok žalovaná, a žalobci tak bylo přiznáno proti žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši 82.938,80 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 10.5.2016

Mgr. Martina Weissová, v.r.
soudkyně